

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

VI. De requisitis ex parte illius, qui Indulgentiam lucratur pro seipso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

ea opera applicare cuiuslibet alteri, sine defuncto, sine non baptizato; sicut posset applicare suas satisfactiones? Posset quippe homo minus ieiunare pro Catechumeno, vel pro amente, applicando eis suam satisfactionem, si sunt in statu gratiae: ergo poterit etiam ex facultate Pontificis applicare eisdem sua opera cum valore adiuncto ex elevatione ad maiorem remissionem poenae. Unde posset etiam ex eadem facultate lucrari Indulgentiam pro aliis baptizatis quicumque illi sint: communiter tamen non conceditur facultas lucrandi Indulgentias pro aliis viventibus: quia, cum ipsi possint sibi etiam subvenire, non expedit fouere eorum pigritiam, ut neque satisfacere, neque etiam Indulgentias pro se lucrari curent.

78. Maior difficultas esse potest, an, quando conceditur Indulgentia pro defuncto visitantibus talem Ecclesiam, vel recitantibus, aut ieiunantibus, &c. necesse sit, offerre pro defuncto satisfactionem etiam ex opere operantis, quam affert illud opus; an possimus illam nobis retinere, & Indulgentiam applicare defuncto Distinguendum videtur cum Suarez *sect. 4. num. 3.* nam, si concedatur liberatio animae Purgatorii, pro qua dicatur Missa, vel recitetur Corona, &c. tunc necesse erit substantiam operis pro anima etiam offerre: quando verò solum dicitur, quoties dicit Coronam, vel Psalmum, &c. liberabit animam Purgatorii; verisimile est, non requiri talem applicationem operis: non enim apparet, cur non possim ego dinidere fructum illius operis, & partem mihi retinere; partem autem aliam, nempe, quae provenit ex opere operato propter operis elevationem, applicare defuncto. Quod confirmari potest ex paulo ante dictis: quia, si opus fiat ferè totum in peccato, & ultimo instanti operans iustificetur, lucratur Indulgentiam defuncto; tunc autem non applicatur defuncto satisfactio ex opere operantis, cum nulla, aut ferè nulla sit: ergo illa satisfactio non requiritur ad fructum Indulgentiae defuncto obtinendum.

Ultimò, reiciendum est, quod aliqui dixerunt, requiri ad effectum huius Indulgentiae, quod anima defuncti eam acceptet. Hoc autem bene reiecit Soar. *dicta sect. 3. n. 10.* & ex dictis refellitur: quia, cum hoc fiat per modum suffragij, non magis requiritur talis acceptatio ex parte illius, pro quo offertur, quam requiratur ad effectum suffragiorum, ad quae non requiritur talis acceptatio; sed ignorant etiam, acquirunt fructus Sacrificij, vel ieiunij, pro eo oblato, ut vidimus *disp. 26. sect. 3.*

SECTIO VI.

De requisitis ex parte illius, qui Indulgentiam lucratur pro seipso.

79. Primò requiritur character baptismalis: quia Pontifex non potest, ut diximus, dispensare thesaurum, nisi iis, qui pertinent ad ouile, cuius est constitutus Pastor. An verò, & quomodo possint indirecè Catechumeno defuncto, aut etiam vivo, Indulgentia communicari per modum suffragij, diximus *sect. praeced.*

Secundò requiritur, quòd sit ratio utens: quod dupliciter potest intelligi. Primò, quòd habuerit aliquando rationis usum: & in hoc sensu non potest esse dubium, quia Indulgentia est ad tollendum reatum poenae temporalis, quem habere non potest, qui non commisit aliquando peccatum actuale. Secundò, potest esse sensus, quòd habeat usum rationis, tunc, quando effectum Indulgentiae

P. Ioan. de Lugo de Penitentia.

gentiae consequitur: & hoc etiam est certum non requiri: nam, si ieiunavit ad obtinendum Iubilaeum, finito ieiunio Indulgentiae fructum consequitur, licet tunc actu dormiat: ergo, licet tunc incurrisset delirium ex febre, non minùs Indulgentiam consequetur: sufficit enim voluntas praeterita non retractata.

Dubitari tamen circa hoc potest, an, si aliquis post rationis usum in amentiam incidisset, possit ei postea Indulgentia concedi, & applicari immediate. Ex vno enim capite videtur id non posse fieri: quia Indulgentia est per modum privilegij, quod ignorant non acquirunt; sed requiritur scientia, & acceptatio privilegiati: & licet deur à Pastore, ut pastus, & tamen pastus voluntarius, qui voluntate percipi debet. Unde hoc supponere videntur ij, qui dicunt, non lucrari Indulgentias eum, qui illas ignorat, licet faciat opera omnia iniuncta: quod docent Emman. Rodriguez in *expositione Bullae Crucatae*, § 8. num. 9. & Egidius de Trullench in *eandem Bullam Crucatae*, lib. 1. § 6. dub. 2. n. 5.

Fateor tamen me non invenire rationem continentem ad id negandum, & ad dicendum, quòd necesse sit scire, vel intendere lucrari Indulgentiam. Quare id negavit Laurentius Portel in *Additionibus ad dubia regularia, verbo Indulgentia*, num. 7. ubi, testatur se eam sententiam accepisse à Patre Ludonico Molina, nostrae Societatis, qui eam docuit. Probat autem exemplo satisfactionis ex opere operantis, quam, licet aliquis non intendat, sed ignoret omnino; acquiri tamen per exhibitionem bonis operis: ergo elevato eodem opere ad maiorem valorem satisfactionis ex opere operato ab habente potestatem, absque scientia, vel intentione poterit obtineri totus eius effectus. Quod rursus confirmari potest: quia fructus suffragij mihi ab alio applicati acquiruntur mihi ignorant etiam, & non intendenti: quòd non solum verum est in fructu ex opere operantis, ut, si aliquis pro me ieiunet, sed etiam in fructu ex opere operato, ut, si alius pro me offerat Sacrificium: ergo idem dicendum erit de fructu Indulgentiae, per quam Pontifex offert, & applicat pro alio partem necessariam ex communi thesauro, cuius dispensator est: cur enim minùs proderit mihi ignorant satisfactio Christi per Indulgentias applicata, quam si applicetur per Missae Sacrificium?

Unde ad rationem contrariam responderi potest, Indulgentiam non esse ex iis privilegiis, quae debeant executioni mandari per ipsum privilegium; sed potius esse solutionem pro illo, ad quam ipse videtur se passum habere: quare, sicut potes solvere pecuniam pro Petro ipso ignorante; sic potest Pontifex ex communi thesauro solvere pro debito tuo, te etiam id ignorante: quia causa passiva non concurrat liberè, aut voluntariè, ut constat. Non ergo videtur neganda saltem potestas in Pontifice, si velit hoc modo Indulgentias concedere, quas lucentur etiam ignorantes. Verisimile autem est, eam esse Pontificis intentionem de facto: saepe enim Indulgentiam, & benedictionem moribundo iam seculis praesentibus in Basilica post Missam à se celebratam Indulgentias concedit; licet non omnes ibi praesentes id audiant, vel sciant: ergo eadem intentio potest communiter praesumi, dummodo non exigantur certa opera pro aliqua speciali necessitate applicanda: v. g. orationes pro auxilio divino implorando contra talia pericula imminencia: non potest enim opus fieri cum tali intentione sine aliqua illius notitia.

C C C Tertiò

80.

An notitia Indulgentiae.

81.

82.

84.
An *stans*
Frutic.

Tertio requiritur status gratiæ in lucrante indulgentiam: nam, sicut aliena iussurrag non prodest iis qui non sunt in gratia, sic nec Christi, vel Sanctorum satisfactiones per Indulgentias applicari. Ratio autem est: quia pro eo statu meretur propter peccatum mortale, vt nulla satisfactio pro illis acceptetur: & quia omnis poenā, etiam ex veniali remisso quoad culpam, pro eo statu debet esse æterna, cuius reatum Indulgentia non potest expiare. Requiritur autem gratia, non quidem toto tempore, quo fiunt opera ad Indulgentiam requisita: sed solum in fine, quando eius effectus applicandus est ex praxi Ecclesiæ, quæ ad Indulgentiam solum exigere ieiunium, & confessionem, supponendo non premiti, sed subsecqui confessionem, quæ sufficit in fine hebdomadæ ad lucrandum iubilæum, ac per consequens frequenter ieiunium non fuit in statu gratiæ.

84.
An reviu-
scat effectus
Indulgentia,
redeunte
gratia, quan-
do requisita
facta sunt
in peccato.

Dubitari potest, an, si omnia opera requisita
sint in peccato, postea, quando homo, transacto
illo tempore, iustificatur, reuincatur effectus In-
dulgentiæ. Negant Suarez cum aliis *disp. 52. sect. 2.
num. 12. & seqq.* Affirmant Palud Syluester, & alij,
quos affert, & sequitur Henriquez lib. 7. de *Indulge-
cap. 9. num. 3.* Et quidem, loquendo de potestate,
non videtur posse negari. Erit tamen quæstio de
nomine, an Indulgentia concedatur tunc a Ponti-
fice ante positam confessionem, vel contritionem,
suspensio solum eius effectus vsque ad iustificatio-
nem; an verò ipsa confessio, vel contritio sit tunc
vnum ex operibus requisitis, quo posito, concedit-
ur Indulgentia. De re enim certum videtur, quòd
Pontifex potest differre effectum Indulgentiæ vs-
que ad primam iustificationem sequentem. An verò
de facto talem intentionem habeat, verius vi-
detur, nisi explicetur hoc in ipsa Indulgentia, men-
tem Pontificis non esse, differre, neque effectum,
neque Indulgentiam; sed peti, v.g. ad eius valorem,
quòd confessus, vel contritus visitet talem
Ecclesiam, & lucratur Indulgentiam: ergo statim
eam concedit, quæ si inuenit subiectum incapax,
caret effectu. Sicut, si offeras ieiunium hodiernum
pro aliquo, & ipse hodie sit in peccato, non accep-
tatur applicatio pro eo. Sic, si Pontifex hodie
applicat satisfactionem ex thesauro pro aliquo, qui
hodie non est capax, applicatio non acceptatur.
Aliud est, si explicaretur, concedi Indulgentiam
visitanti hodie Ecclesiam, itavt consequatur In-
dulgentiam, vel hodie, vel cum primum fuerit in
gratia: tunc enim intentio esset non applicandi
hodie satisfactionem Christi, sed postea, quando
ille homo fuerit capax; qui modus concessionis
raro, vel nunquam est in usu; & merito, vt dili-
gentius procurant mundare conscientiam, qui In-
dulgentiæ fructum obtinere volunt.

85.
An opera
honestā in
peccato, &
scum peccato
facta, prosint
ad Indulgen-
tiam.

Dubitari etiam potest, an si opera ad Indulgentiam requisita fiant non solum in peccato, sed etiam cum peccato, quia vitiantur ex aliquo fine malo, profint ad obtinendam Indulgentiam, si in fine operum sit iam homo constitutus in gratia. Videtur enim non prodesse: quia opera illa exiguntur, & eleuantur, vt satisfactoria sunt: non sunt autem satisfactoria, si non sint bona, & honesta. Contrarium tamen verius videtur consequenter ad id, quod diximus *supra*, di. p. 25. *sect. 3. in fine*, opera iniuncta a Confessario prodesse ad satisfactionem ex opere operato, etiam si in se ex aliquo fine vitientur. Ratio est: quia sufficit, quod illa opera ex se sint satisfactoria, ad hoc vt possint iniungi, & eleuari ad effectum satisfactionis ex opere operato. Et quidem hic esse videtur fideliū sensus, nam, si aliquis ex fine malo *uoluntate*

accipit Bullam Cruciatam pro defuncto, datum esse
dicere, quod Bulla in nihil defuncto prodest Item,
quando ad Iubileum lucrandum exigitur elemo-
syna, & visitatio Ecclesiarum, nemo dicit, non pro-
desse ad Iubileum lucrandum, si aliquis ex sine va-
næ gloriæ elemosynam publicè dedit, vel Eccle-
siam visitavit. Ratio denique ex parte conceden-
tis esse potest: quia licet illud opus in individuo
non sit bonum; in genere tamen, & ex se est bo-
num, & ex eo redundat gloria Dei, visitatio com-
munis, quatenus multi saltem illa opera honestè
facient; quæ publica utilitas est causa sufficiens
ad dandam Indulgentiam itis etiam, in quibus illud
in individuo vitatur. Aliunde tamen constat ex
proximè dictis, non requiri, quòd illa opera sint
satisfactoria ex opere operantis in individuo, quan-
do enim fiunt in peccato, non sunt facta factoria:
& tamen ea opera eleuantur ad satisfactionem
ex opere operato, si in fine ultimi homo sit in gra-
tia. Quare hanc partem tenet Suarez cum aliis di-
ctis disput. 2. sect. 6. contra alios, qui contrarium
docuerunt.

Quarto constat ex *supra* dictis, non semper de-
bere exigi aliquod opus pium ad hanciam In-
dulgentiam, quando conceditur pro viis, vt con-
stat ex vfu Pontificum, qui sæpe, vt diximus, con-
cedunt Indulgentiam moribundis benemeritis de
Ecclesia, & sæpe alias. Ratio autem est, quia causa
iusta, quæ ad dispensationem requiritur, non ali-
gatur ad solum opus pium faciendum, cum possit
esse causa iusta ex titulo gratitudinis, remunera-
tionis, solatii, medicina, & aliis similibus.

Quintò constat,opus piúm,quod exigitur, non debere semper esse opus externum:is enim potest absque vilo opere iniuncto concedi, á fortiori poterit propter actum internum : atque ita solent aliquando concedi iis, qui examen conscientie cum actu contritionis faciunt ; vel iis, qui in moris articulo, nisi ore non possunt, corde saltem Iesu nomen invocauerint.

Sexto constat, opus ad Indulgentiam inuicendum non posse per alium poni: vt, si iniungitur ieiunium, non sufficit facere, quod alius loco ieiunet, quod probat Suarez *dicta disput. 52. sect. 7.* Et ratio est clara: quia facere, vt alius ieiunet, vel recitet, non est ieiunare, vel recitare. Quando tamen petitur elemosyna, (iungit illam per famulum) petitur: quia ille talis verè dat elemosynam, cum iam det pauperi aliquid de suo: per accidens autem est, quod detur per manus proprias, vel alterius.

Difficulus esse potest circa hoc, quando aliquis
sumit Bullam Cunctare pro alio amico, cui illam
dat, quomodo iste, qui datur Bulla, obtineat Indul-
gentias, cum ipse nullo modo det illam elemo-
synam, quod est opus innumquam ad illam Indul-
tiam. Respondetur, illum, qui Bullam pro me
in seipso accepit, dedisse elemosynam meo nomine,
quasi vtilem negotij meo gestorem, quod ego post-
ea ratum habeo, & debitor fio illius elemosynae
meo nomine datae, quod debitum illi benovolun-
tiaz causa mihi remittit: atque adeo iam ego cen-
suer illam elemosynam dedisse. Vnde infero, non
posse Religiosum Bullam acceptare ab amico sine
licentia Praelati, qualis requiritur ad elemosyna-
faciendam, & ad accipiendam remissionem postea
ea illius debiti: vt bene docuit Emman. Rodrigue-
z in *expositione Bullae*, §. 9. num. 23 & §. 11. nu-
mer. 16 licet contrarium dixerit Corduba de Indulg. q. 26
dub. 1.

Vnde obiter infero primò, licet merita Bullam accipiat erogando pecunias turpiter acq̃uistas

acquiritas, quia illæ verè sunt suæ; forem tamen erogando pecunias non suas, sed furto acceptas, non accipere Bullam validè: quia non dat verè elemosynam, cum non transferat dominium illius pecuniæ, quod ipse non habet, vt contra Rodriguez notauit benè cum aliis Diana tom. 1. tract. de Bulla Cruciatæ, resol. 101.

88. Bulla prelati-
qui accepta,
qui noluit eam
acceptare, an
possit alteri
applicari.
Infero secundò, si Petrus Bullam pro me acci-
piat; & ego, quia iam aliam habeo, nolim eam ac-
ceptare, ceptare, non posse à Petro, nec à me illam alteri
applicari: quidquid dicat Villalobos, quem affert,
& sequitur idem Diana ibi resol. 95. qui tamen
non videtur satis consequenter loqui, cum prius
dicit, si amicus sumat pro me Bullam, quam ego,
quia aliam habeo, acceptare nolo; posse me illam
alteri applicare: & paulò post cum Vega, & Me-
dina dicit, Petrum Bullam, quam pro me accepit,
me illam nolente, non posse alteri applicare: quia
iam accepit pro me, & non pro alio; quæ ratio à
fortiori procedit in priori casu. Ratio ergo in
vtroque casu est: quia elemosyna facta est no-
mine meo: unde non potest alius, postea reatum
habere, quod suo nomine non est gestum, iux-
ta communem regulam iuris: ergo non potest
alius fieri acceptor illius Bullæ, etiam per rati-
habitationem.

89. Septimò constat, eum, qui exhibet dimid-
um operis iniuncti pro lucranda Indulgentia, non lu-
crari dimidium illius: quia Indulgentia, vt dice-
bamus, non conceditur diuisibiliter pro diuisibili-
tate operis; sed indiuisibiliter pro toto opere: &
in hoc differt à satisfactione sacramentali, quæ
euenatur diuisibiliter: atque idè, qui implet di-
midiam partem pœnitentiæ impositæ, obtinuit
iam partem satisfactionis sacramentalis illi parti
correspondentem.

His positis. Dubitatur primò, an quando exigi-
tur confessio sacramentalis, illa exigatur, etiam si
non sit conscientia peccati mortalis. De hoc di-
cemus sect. seq.

90. Dubitatur secundò, an eodem opere possit quis
lucrari diuersas Indulgentias diuersis viis con-
fessæ: vt, si habeat duo grana benedicta diuersis be-
nedictionibus, & singula habeat, quòd dicendo
semel orationem Dominicam obtineatur Indul-
gentia vnius anni, an lucratur duos annos, si se-
mel tantum recitet orationem illam Dominicam,
P. Suarez disput. 52. sect. 10. num. 9. negat: quia ad
singulas Indulgentias requiritur causa diuersa; &
idèd Pontifex exigit opus factum ex intentione
peculiari lucrandi illam Indulgentiam: quam sen-
tentiam, vt veram, supponit Luisius Turrianus in
select. part. 2. disput. 31. dubio 64. quòd intelligunt,
nisi variæ illæ Indulgentiæ concessæ essent per
modum vnius per aliam tertiam, vt cum visitanti
talem Ecclesiam conceduntur omnes Indulgentiæ
omnium Ecclesiarum vrbis: tunc enim vnica vi-
sitatione posset illas omnes lucrari.

91. Distinguedum tamen videtur, nam, si sermo
sit de variis indulgentiis plenariis, variis titulis
concessis; tunc non videtur necessarium lucrari
vtramque, cum non possit esse duplex plenaria,
siquidem per vnā remittitur totum debitum, si
verè illam lucratur. Quia tamen posset contingere,
quòd causa non esset sufficiens ad tantum
effectum remissionis, vel propter causæ debilita-
tem, vel propter multitudinem peccatorum, &
debitorum, quibus aliquis grauatur; tunc veri-
simile videtur, quòd possit vtraque confessio con-
iungi ad operandum effectum, quem singulæ non
possunt: quia ex vtraque confessione, quæ causas
habuit diuersas, poterit aliquando integrari causa
P. Ioan. de Lugo de Pœnitentia.

sufficiens ad effectum integrum: vt, si altera pro-
pter necessitates Ecclesiæ præsentis concessa fuit;
altera propter cultum talis, vel talis Sancti. Quare
idem cum proportionem dici potest de Indulgentiis
non plenariis, quando singulæ non possunt ope-
rari totum effectum, quem promittunt: quòd
tunc etiam possit vtraque simul concessio con-
currere ad producendum, non effectum dupli-
cem, sed vnicum saltem integrum, quem singulæ
promittunt.

Quando verò singulæ non plenariæ operari
possunt suum effectum integrum, verius videtur
cum prædictis Auctoribus, non posse vno, & eo-
dem opere duplicari effectum: quia, licet conces-
siones sint diuersæ; res tamen concessa est vna,
& eadem, scilicet, vnus annus Indulgentiæ, quo-
ties visitaueris talem Ecclesiam. Sicut, si haberes
priuilegium liberandi te ab onere recitandi vna
die Officium, quoties recitaueris Coronam Vir-
ginis, & rursus hoc idem priuilegium alia via, vel
per communicationem obtineres; non tamen sa-
tisfaceres pro Officio duorum dierum, dicendo
vnā Coronam: quia vtraque confessio tendit
ad idem; & bis tibi concessum est liberari per
vnā Coronam à debito recitandi Officium vnius
diei. Item, si per duas diuersas concessiones obti-
nuisses posse liberari à debito restituendi centum
nummos creditoribus incertis, quoties dederis
quatuor nummos pro elemosyna; non liberaris
certè à debito ducentorum nummorum, dando
semel elemosynam quatuor nummorum: quia
vtraque illa confessio tendit ad idem, nempe,
ad liberandum à debito centum nummorum pro
quatuor. Sic ergo vtraque confessio Indulgentiæ
vnius anni pro recitatione vnius Coronæ tendit
ad idem; quare habebis quidem duplici titulo, at-
que idèd certius liberationem à pœna vnius anni;
non tamen habebis posse liberari à pœna duplicis
anni pro vna Corona: quia hoc numquam tibi
concessum fuit.

Aduertè tamen, hoc non procedere, quando
plures Indulgentiæ eadem die diuersis Ecclesiis
concessæ sunt iis, qui post Confessionem, &
Communione eas visitauerint, & ibi orauerint:
tunc enim vnica Confessio, & Communio suf-
ficat ad lucrandam vtramque Indulgentiam, vt
notauit Turrianus ibi supra, & Diana 3. tom. tra-
ctatu 4. miscell. resol. 66. quia Confessio, & Com-
municatio non videtur exigi directè; sed præsuppo-
sitiue ad maiorem dispositionem subiecti ad fi-
nem intentum. Unde idem dicendum esset, licet
secunda Indulgentia non eadem die; sed sequen-
ti, vel intra debitam distantiam occurreret. Ali-
ter tamen dicendum putarem, quando Commu-
nio exigeretur directè, prout in quibusdam In-
bilis solemnioribus exigi solet Communio, iei-
unium, elemosyna, ac preces intra eandem
hebdomadam: aut, quando conceditur Indul-
gentia iis, qui singulis mensibus in tali Ecclesia
communicauerint, tunc enim vnica Commu-
nio non posset deferuire ad duplicem Indulgen-
tiam similem: posset tamen deferuire illa eadem
Communio ad aliam Indulgentiam, ad quam
Communio non directè, sed præsuppositiue exi-
geretur.

Dubitatur terciò, an, quando Indulgentia con-
cedatur pœnitentibus, & confessis, seu contritis, &
confessis, requiratur necessariò confessio, an suf-
ficiat contritio perfecta. Prima sententia requirit
Confessionem. Ita Durand. Adrian. & Caiet. apud
Suarez disput. 52. sect. 1. num. 10. Secunda senten-
tia dicit, sufficere contritionem, quam sequitur
CC c 2 idem

93.
Plures In-
dulgentiæ
eadem die
vnica Con-
fessione, &
Communione
lucrari pos-
sunt.

94.
An requira-
tur Confessio,
quando In-
dulgentia con-
ceditur pœ-
nitentibus, &
confessis: seu
contritis &
confessis.

idem Suarez *num. 12.* cum Paludano, Gersono, & alijs, quos afferit: quod probabile est, quia iuxta subiectam materiam possunt illa verba intelligi distributivè, ut si diceret, *cuiuslibet*, & peregrin. & vult enim tunc Pontifex utrique concedere, dum vel contritionem, vel Confessionem præmittant. Quod autem aliqui addunt, quando Confessio determinatè exigitur, sufficere Confessionem tempore debito factam, etiam si tunc sit conscientia peccati mortalis, bene impugnatur idem Suarez *ibi num. 11.*

95.
An possit ob-
tineri satis
Indulgentia
per id opus.

Dubatur quartò, an sæpius repetito opere in-
iuncto, sæpius obtineri possit eadem Indulgentia:
ut, si visitanti talem Ecclesiam concedatur Indul-
gentia, an ter visitans eadem die, toties lucratur In-
dulgentiam. Respondetur, quando Indulgentia est
perpetua visitantibus, v. g. talem Ecclesiam, vel re-
citatibus talem orationem; obtineri poterit sæpius
si sæpius repetatur idem opus. Ita Suarez *disp. 5. §. 7. sect. 1. n. 7.* Bonacin. *in præfati. disp. 6. de Sacram. q. 1. punct. 5. n. 32.* qui alios referunt. Advertunt tamen, debere intelligi, dum humano modo actio repetatur: nam, si quis ingrediendo, & egrediendo milles intraret eandem Ecclesiam, non lucraretur milles Indulgentiam. Ratio autem esse potest: quia illa moraliter non est alia visitatio; sed eadem moraliter continuata. Aliud esset, si egrediens domo, visito Ecclesiam, & in reditu iterum eam visito; illa enim est duplex visitatio moralis. Cum autem Indulgentia non sit concessa pro una solum vice in vita, intelligenda est toties, quoties.

96.

Quando verò Indulgentia conceditur pro tali die, aliqui dicunt, posse etiam sæpius obtineri. Ita Angelus, & Rosella apud Suarez *ibi supra*. Quod idem docere videtur Villalobos, & alij apud Dianam, qui eos sequitur *tom. 1. tractat. de Bulla Cruciatæ, resol. 104.* Alij negant: Suarez loco citato, & plures, quos refert, & sequitur Bonacina *ibi supra*, & mihi etiam placet de Indulgentia pro una die concessa. Quando tamen conceditur pro pluribus diebus, si id fiat propter commoditatem fidelium, qui non possunt eadem die concurrere, idem dicendum erit. Si verò id fieret ad fovendum concursum per totam octavam, v. g. & celebritatem in illa Ecclesia, verisimile est, singulis saltem diebus posse de novo illas Indulgentias obtineri.

97.
An sufficiat
extra Eccle-
siam orare.

Dubatur quintò, an quando propter concursum non potest aliquis ingredi Ecclesiam, sufficiat eam visitare extra portam, & ibi orare ad consequendam Indulgentiam concessam illam visitantibus. Negant Zanardus, & alij apud Dianam loco citato *resol. 103.* Concedit tamen Suarez *disp. 5. §. 2. sect. 1. num. 7.* & alij, quos afferunt, & sequuntur Bonacina *ibi supra, num. 26.* & Diana loco citato: quia ille dicitur moraliter visitare Ecclesiam, & in ea orare, præsertim cum cœmeterium in favorabilibus nomine Ecclesiæ comprehendatur.

98.
Quid de vi-
sitatione al-
tarium?

Quando verò exigitur visitare quinque altaria in aliqua Ecclesia, non sufficeret extra portam illa visitare, ut notat Nunsius in *3. part. tom. 2. tractatu de Bulla*, §. 10. quia, licet ille dicatur moraliter visitare Ecclesiam; non tamen dicitur moraliter visitare hoc, & illud altare. An verò ad visitanda altaria requiratur motus corporis, quo aliquis singula seorsim adeat, affirmant Rodriguez: negarunt Vega, Villalobos, Azorius, Grassius, Henriquez, & alij, quos afferunt, & sequuntur Diana *ibi supra, resol. 102.* & Bonacina *num. 25.* Quod verum credo, si in eo loco, & situ sis, in quo moraliter censeri potes te orare ad quodlibet ex illis altaribus. Unde non sufficit esse intra Ecclesiam, & animo converti ad tale altare: imò, etiam si sis in loco apto, ut in medio Ecclesiæ; vellem ta-

men aliquo gesto, vel conversione capitis, vel corporis, significari conversionem animi ad singula altaria: nam exigitur visitatio sensibilibus, hoc est, talis actio, quæ exterius significet orationem fieri ad tale altare.

Ultimò dubitari solet specialiter de iis, quæ exigi solent ad lucrandum Iubilæum; quod per spatium duplicis hebdomadæ concedere solent Pontifices ob gravem aliquam causam, vel Ecclesiæ necessitatem. De his tamen dicemus in particulari *sect. seq.*

SECTIO VII.

Nonnulla dubia circa ea, quæ exigi solent ad lucrandum Iubilæum.

Non est animus ex professo facere commentarium Bullæ Iubilæi, quod alij fecerunt; sed potissima dubia percurrere, quæ proponi solent, & in quibus potest esse maior difficultas. Plura autem dixi *suprà, disp. 20. sect. 8.* circa facultatem in iis Iubilæis concedi solitam ad abolendam a reservatis: ubi dictum est, an à peccatis reservatis commissis ob Iubilæi confidentiam absolvi possit, & an aliquando à commissis post finitum tempus Iubilæi. Item, an Confessarius, sicut potest commutare alia, possit etiam ipsam Confessionem, & Communionem in alia pietatis opera commutare; & an ei, qui ipsa ultima die secundæ hebdomadæ, mutato proposito, vult lucrari Iubilæum, possint commutari omnia opera in alia, quæ tunc implere possit. Denique, an qui feria quinta perfecit omnia opera, in quæ commutata sunt ei ieiunia sequentia, & lucratus est Iubilæum, possit die sequenti absolvi à peccato reservato demò commissis: quare omnia nunc repetenda non sunt.

His ergo suppositis, sciendum est, in eiusmodi Iubilæis solere quinque opera pietatis exigi. Primum, confiteri Sacerdoti approbato ab Ordinario loci: secundum, ieiunare feria quarta, sexta, & Sabbatho: tertium, visitare certam Ecclesiam, vel Ecclesias, ibique preces fundere pro necessitatibus expressis: quartum, elemosynas pro cunctis, quæ arbitrio elargiri: quintum, Eucharistiæ Sacramentum accipere. Quæ omnia, nisi in specie impleantur, vel legitimè impeditis à Confessario commutentur, non obtinetur Indulgentia: quia in his, quæ à libera hominis conceptione dependent, voluntas non reputatur pro facto.

Primo ergo dubitatur de confessione, an sit necessaria, si aliquis non habeat conscientiam peccati mortalis, quod confessus non fuerit. Affirmat Th. Säch. *lib. 8. de matrim. disp. 15. n. 19.* Nunsius, Acosta, & alij apud Dianam *1. tom. tract. de Bulla Cruciatæ, resol. 107.* Alij tamen probabilius id negant Suarez *disp. 5. §. 2. sect. 1. n. 6.* & alij innumeri, quos congerit, & sequitur Diana *ibi supra*. Ratio est, quia visus Ecclesiæ est, ut quando præcipit confessionem peccatorum, intelligantur de confessione mortalium, ut constat ex *c. Omnis utriusque sexus* Vbi eadem verba intelliguntur de sola confessione mortalium: ergo eadem formula in Iubilæo posita in eodem sensu intelligenda est, quia sicut peccata simpliciter intelliguntur de mortalibus ita confessio peccatorum simpliciter intelligitur de confessione mortalium: alioquin, si de venialibus intelligeretur, cur magis hæc, quam illa deberes confiteri?

Secundò dubitatur: si homo iam semel in illa hebdomada ad finem Iubilæi confessus est, & ante novam hebdomadæ finem in mortalia incidat; an debeat iterum